

o převodu přidělového statku. Tak zvaný zásadní souhlas k převodu není žádným schválením a jest docela nezávazný. Není také pravda, že Václav B. zmařil splnění oné podmínky tím, že odepřel vydati postupní listinu, když přece bylo ve sporu Ck I 47/35 zjištěno, že ústní smlouva, tedy podklad pro písemnou listinu, vůbec uzavřena nebyla. Václav B. podmínku tu nezmařil, když nechtěl podepsati to, co vůbec ujednáno nebylo.

Co se týká dalších právních vývodů dovolatelových, že totiž zadržovací právo podle § 471 obč. zák. přísluší i držiteli nepoctivému, jest poukázati na výslovné ustanovení § 334 obč. zák., který v příčině zadržovacího práva mluví jen o detentorovi poctivém, a na rozhodnutí č. 9718 a 16004 Sb. n. s., na Klangův komentář k § 471 obč. zák., str. 365 a na Ehrenzweigův systém I/1, vyd. z r. 1925, str. 364, kde všude je zastáván názor, že retenční právo podle § 471 obč. zák. přísluší jen držiteli poctivému.

Avšak v souzeném případě nutno míti na zřeteli, že jde o statek přidělový, jehož podmínkou zcizení, zavazení i propachtování jest souhlas státního pozemkového úřadu, nyní ministerstva zemědělství. Kdyby se dopustilo, aby kupitel těmito úřady neschválený mohl přidělový statek přidělci nebo jeho řádnému nástupci zadržovati z důvodu § 471 obč. zák. a na statku tom dále hospodařiti, bylo by tím umožněno obcházení zákazů zcizení nebo propachtování. I kdyby tedy žalovný se souhlasem nebo i z příkazu Václava B. byl provedl investice a opravy, nemohl by pro ně zadržovati vydání statku pravému vlastníku, ježto by se tím zmařil účel pozemkové reformy.

Čís. 16805.

Náhradní pohledávka přisouzená pravoplatně poškozenému z důvodu automobilového úrazu nezaniká tím, že poškozený ve sporu proti pojistšťovně, u které byl škůdce pojištěn proti následkům zákonné odpovědnosti, bez souhlasu pojistníkova uzavřel s ním smír na částku nedosahující výše přisouzené náhradní pohledávky. V ujednání smíru s pojistšťovnou není obsaženo vzdání se náhradní pohledávky vůči osobě odpovědné za škodu.

(Rozh. ze dne 17. března 1938, Rv I 250/37.)

Žalobce byl pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Č. L. ze dne 18. září 1934, Ck I 110/32-21, odsouzen jako vlastník nákladního automobilu nahraditi žalovanému 26.936 Kč s přísl. za škodu vzniklou mu při automobilové nehodě. Podle uvedeného rozsudku byla dne 6. srpna 1936 pod zn. sp. E 1317/35 povolena žalovanému pro jeho zbývající nárok s příslušenstvím proti žalobci exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky 15.000 Kč, kterou měl žalobce proti

š-skému okresu. Ježto v době nehody byl žalobce pojištěn u pojišťovny proti následkům zákonné odpovědnosti do nejvyšší částky 300.000 Kč, domáhal se žalovaný již před zavedením svrchu uvedené exekuce přisouzeného mu nároku podle § 10 autom. zák. proti pojišťovně »U.«, proti níž si vymohl zabavení a přikázání k vybrání pohledávky pojistníkovy z onoho pojištění. Ve sporu zahájeném poté proti řečené pojišťovně uzavřel žalovaný dne 23. března 1935 s pojišťovnou smír, podle kterého se prohlásil za uspokojena co do všech nároků zaplacením částky 6.937 Kč 50 h pojišťovnou »U.«. Tvrdě, že tím zanikl nárok žalovaného i proti žalobci, domáhá se žalobce podle § 35 ex. ř. nepřipustnosti svrchu uvedené exekuce E 1317/35. Soud prvního stálice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o to, zda nárok z automobilového úrazu, přisouzený žalovanému Bohumilu H. proti žalobci rozsudkem krajského soudu v Č. L. ze dne 18. září 1934, č. j. Ck I 110/32-21, zanikl pozdějším mimosoudním smírem, sjednaným ve sporu u krajského soudu obchodního v P. pod zn. sp. Ck I 128/34. V právě uvedeném sporu (Ck I 128/34) se totiž Bohumil H. (nyní žalovaný) onoho přisouzeného mu nároku domáhal podle § 10 zák. ze dne 9. srpna 1908, č. 162 ř. z. jako žalobce proti žalované pojišťovně »U.«, u které byl majitel automobilu Rudolf H. (nyní žalobce) pojištěn proti zákonné odpovědnosti a proti níž si poškozený Bohumil H. vymohl zabavení a usnesením okresního soudu v H. ze dne 12. prosince 1934, č. j. E 2101/34-2, i přikázání k vybrání pohledávky pojistníkovy z uvedeného pojištění.

V souzené rozepři žalobce neodůvodňoval zánik pohledávky žalovaného tím, že snad byla zaplacena z onoho mimosoudního smíru, v němž dohodnutá částka ani zdaleka nedosahovala výše přisouzené pohledávky žalovaného, nýbrž vycházel z toho, že žalovaný a poškozený Bohumil H. nebyl podle § 308 ex. ř. oprávněn na účet pojistníkův bez jeho souhlasu ujednati s pojišťovnou smír ve sporu, ježž proti předpisu § 310 ex. ř. ani neodpověděl pojistníkovi. Podle žalobcova tvrzení nese tedy žalovaný sám následky tohoto svého neoprávněného jednání, an mohl smír uzavřítí jen na svůj účet, a nemůže proto uplatňovati proti pojistníkovi, co oním smírem prominul pojišťovně. Ale tyto okolnosti zřejmě nejsou s to, aby odůvodnily zánik nároku žalovaného přisouzeného proti žalobci. V souzené rozepři nešlo přece o náhradu škody způsobené snad žalobci oním neoprávněným jednáním žalovaného, jež se projevilo v dotčeném smíru. Nezáleží tedy na tom, zda žalobce snad řečeným smírem pozbyl náhradního nároku proti pojišťovně.

Co se pak týká nároku žalovaného, mohl onen smír míti právní účinek přímo jen na oprávnění žalovaného v poměru k pojistitelovi, s nímž byl smír ujednán. Nelze však ze smíru vyvozovati beze všeho i zánik nároku žalovaného proti žalobci jako pojistníku a pro závěr, že se tím smírem žalovaný vzdal svého nároku, totiž přisouzené mu pohledávky proti žalobci, a že tak učinil třebas jen mlčky (§ 863 obč. zák.), není tu naprosto podkladu. Odvolací soud posoudil tedy věc správně po právní stránce, zamítnuv žalobu, kterou se žalobce domáhal výroku, že nárok žalovaného z rozsudku krajského soudu v Č. L. ze dne 18. září 1934, č. j. Ck I 110/32-12, zanikl.

Čís. 16806.

Po odevzdání pozůstalosti jest žalovati na výmaz zástavního práva váznoucího na nemovitostech v pozemkové knize pro pohledávku pozůstalosti toliko dědice, jemuž byla pohledávka odevzdána, třebas ještě nedošlo ke knihovnímu provedení převodu dotčeného práva. Byla-li žalována přes to pozůstalost, je řízení zmatečné.

(Rozh. ze dne 17. března 1938, R II 569/37.)

Srov. rozh. č. 16408, 15494, 15053 Sb. n. s.

Na nemovitostech zapsaných ve vložkách č. 69, 617 a 1455 v P. bylo podle dlužního úpisu ze dne 14. června 1922, znějícího na 300.000 Kč s přísl., vloženo právo zástavní pro pohledávku žalované pozůstalosti po Idě Sch., zemřelé dne 10. září 1924, 150.000 Kč. Uvedená pozůstalost byla podle odevzdací listiny z 8. června 1929, č. j. D 49/29-5, odevzdána jejím pozůstalým dětem Maxu, Hanuši a Ruth-Editě Sch. a Gertrudě B., každému k jedné čtvrtině, a pozůstalostní řízení bylo prohlášeno za skončené. Při projednání pozůstalosti nebylo však o dotčené pohledávce nic známo. Podáním ze dne 22. srpna 1933 navrhla dědička Gertruda B. projednání onoho nově najevo vyšlého pozůstalostního jmění po Idě Sch. Tvrdě, že dotčená pohledávka ve skutečnosti neexistuje, domáhá se žalobce na žalované pozůstalosti, zastoupené přihlášenou dědičkou Gertrudou B., aby bylo zjištěno, že nejsou po právu pohledávka žalované pozůstalosti z dlužního úpisu ze dne 14. června 1922 300.000 Kč a zástavní právo, které bylo podle uvedeného dlužního úpisu vloženo pro část oné pohledávky 150.000 Kč ve prospěch pozůstalosti po Idě Sch. na svrchu dotčených nemovitostech, po případě, že zanikly, že žalovaná pozůstalost jest povinna dáti souhlas k vkladu výmazu práva zástavního pro tuto pohledávku 150.000 Kč s přísl. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud z podnětu odvolání zrušil napadený rozsudek i s řízením jemu předcházejícím pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.